

עמ"ת 39172/09/18 - מדינת ישראל נגד ויסאם ח'יר

בית המשפט המחוזי בחיפה

27.9.2018

עמ"ת 39172-09-18

מדינת ישראל נ' ויסאם ח'יר

לפני השופט יצחק כהן, סגן נשיא

מדינת ישראל

העוררת

ע"י ב"כ עו"ד פקד דאמוני עטייה

נגד

ויסאם ח'יר

סמם

ע"י ב"כ עו"ד ויסאם פארס

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת הגב' ג' בסול) מתאריך 23.9.2018 בתיק מ"ת 38828-09-18.

2. בתאריך 23.9.2018 הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית משפט לענייני תעבורה בחיפה כתב אישום מגד המשיב (ת"פ 38838-09-18). בכתב האישום נטען, כי המשיב הוא "נהג צעיר" כמשמעות הדבר בפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 (להלן - "פקודת התעבורה"), ובתאריך 22.9.2018, סמוך לשעה 04:05, נמצא כי הוא נהג ברכב פרטי בהיותו שיכור. נטען, כי בבדיקת נשיפה שנעשתה למשיב נמצא ריכוז אלכוהול של 201 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף, כאשר לגביו (בהיותו כאמור "נהג צעיר") הכמות המרבית הקבועה בחוק היא 50 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף. עוד נטען בכתב האישום, כי רישיון הנהיגה של המשיב פקע בתאריך 15.11.2017, ומכאן שהמשיב נהג בכלי הרכב מבלי שהייתה על שימוש ברכב פוליסת ביטוח לפי פקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תש"ל - 1970 (להלן - "פקודת ביטוח רכב מנועי").

על כן, לאור הנתען בכתב האישום, הואשם המשיב בביצוע העבירות הבאות:

(א) נהיגה ברכב מנועי ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי;

(ב) נהיגת רכב מנועי בהיותו שיכור, עבירה לפי סעיף 39א' לפקודת התעבורה;

(ג) נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

3. לצד כתב האישום הוגשה על המשיב בקשה להארכת מעצרו עד תום ההליכים. נטען בבקשה, כי מסוכנותו של המשיב מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים, במיוחד לאור העובדה, כי בעבר כבר הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות ותיק נוסף שעניינו נהיגה בשכרות עדיין תלוי ועומד (לאחר שפסק הדין שניתן בהעדרו של המשיב בוטל על ידי בית המשפט).

4. בדיון שהתקיים לפני בית משפט קמא הסכים סגורו של המשיב שקיימות ראיות לכאורה להוכחת העובדות הנטענות נגד המשיב בכתב האישום. בית המשפט קמא אף הוסיף וקבע בהחלטתו, כי מספר המקרים בהם המשיב היה מעורב בנהיגה בשכרות, מצביעים על "פוטנציאל של סיכון" הנשקף מהמשיב, שיש בו כדי להקים עילת מעצר. עם זאת, בית משפט קמא קבע, כי בנסיבות העניין אין מדובר במסוכנות המחייבת את החזקתו של המשיב במעצר במתקן כליאה, ולפיכך החליט לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. חלופת המעצר שנקבעה היא "מעצר בית" בבית הוריו של המשיב בישוב בית ג'אן, תחת פיקוחם של הוריו. עוד קבע בית המשפט, כי הוא פוסל את המשיב מלנהוג או להחזיק ברישיון נהיגה, וזאת עד לתום ההליכים בתיק העיקרי.

5. על החלטת בית משפט קמא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר הוגש הערר שלפני.

בא כוח העוררת סבור, כי יש מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא, שכן המשיב קיבל את רישיון הנהיגה שלו בשנת 2015 ובתוך פרק הזמן הקצר יחסית שחלף מאז, נמצא כי לחובתו שלושה מקרים בהם הוא נתפס כשהוא נוהג בשכרות. לדעת בא כוח העוררת הדבר מצביע על מסוכנות רבה, שלא ניתן להפיג אותה בחלופת המעצר שנקבעה. לדעת בא כוח העוררת, לא ניתן למנוע את המשיב מלנהוג בכלי רכב אלא במעצר של ממש, ואין מקום ליתן אמון במשיב, כי יקיים את תנאי השחרור שנקבעו.

6. לעומת טענות בא כוח העוררת טען בא כוח המשיב, כי לא נשקפת מהמשיב מסוכנות המצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים. לטענת בא כוח המשיב, כי לאור חזקת החפות אין להביא במניין המקרים שבא כוח העוררת מונה לחובתו, את כתב האישום שעדיין מתברר לפני בית המשפט. עוד הוסיף בא כוח המשיב וטען, כי מדובר בכמות משקה שהמשיב צרך, אשר עד לפני כשנה כלל לא הייתה מקימה עילה להגיש נגדו כתב אישום. רק העובדה שעתה המשיב נמנה על "אוכלוסיה מיוחדת", היא שהקימה את העילה נגדו. לטענת בא כוח המשיב, המשיב הוא בן למשפחה נורמטיבית, שמעד, וחזקה על הוריו שיקיימו את תנאי הפיקוח הנאות ויבטיחו את קיום מטרות המעצר בחלופת המעצר שנקבעה.

7. לאחר ששקלתי טענות באי כוח הצדדים, הנני סבור שבנסיבות העניין אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

לחובת המשיב הרשעה אחת בעבירה של נהיגה תחת השפעה של משקאות משכרים מתאריך 11.12.2017 (תתע"א 7522-08-17). צודק בא כוח המשיב, כי לאור חזקת החפות, אין מקום להביא בחשבון, בשלב זה, את ההליך המתנהל נגד המשיב. ניתן היה לבחון את הראיות לכאורה שקיימות נגד המשיב בהליך האמור, אך הדבר לא הובא לבחינת בית משפט קמא ואף לא הובא לבחינתי.

עם זאת, לא בכדי קבע המחוקק רף נמוך לבדיקות נשיפה לאוכלוסיות מיוחדות, שעל אחת מהן נמנה המשיב. על כן אין אני מקבל את טענת הסנגור, כאילו רמת האלכוהול שנמדדה בעניינו של המשיב אינה מצביעה על מסוכנות. העובדה כי המשיב צרך אלכוהול ולאחר מכן התיישב ליד הגה המכונית, מצביעה על מסוכנות, ומסוכנות זאת יש לאיין.

8. לפיכך, וכאמור, הנני סבור, כי בנסיבות המקרה שלפני אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא, בה הורה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בבית הוריו של המשיב ובפיקוחם. הוריו של המשיב נחקרו לפני בית משפט קמא, ובית המשפט התרשם, כי הם מסוגלים לפקח על המשיב ולהבטיח את מטרות המעצר.

עם זאת, יש לדעתי מקום להתערב בעניין אחד. בהחלטת בית משפט קמא חוייב המשיב לחתום על כתב התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪. הנני סבור, כי במקום לחתום על כתב התחייבות, היה מקום לחייב את המשיב להפקיד סכום כסף במזומן בקופת בית המשפט כדי להבטיח כראוי את קיום תנאי השחרור שנקבעו.

9. **אשר על כל האמור לעיל, הנני מחליט כדלקמן:**

(א) הנני דוחה את הערר ככל שהוא מתייחס לשחרור המשיב לחלופת המעצר שנקבעה ולכל יתר תנאי השחרור, וזאת בכפוף לתיקון החלטת בית משפט קמא על פי האמור להלן בסעיף קטן (ב).

(ב) הנני מחייב את המשיב, כתנאי לשחרורו מהמעצר, להפקיד בקופת בית המשפט סך 8,000 (שמונת אלפים) ₪ במזומן להבטחת תנאי השחרור שנקבעו.

(ג) ככל שיתברר כי אין ביכולתו של המשיב להפקיד הסכום האמור, הנני קובע דיון נוסף בערר זה ליום ו' 28.9.2018, בשעה 09:30.

(ד) במעמד מתן החלטה זו הוחזר תיק התביעה לידי בא כוח העוררת.

ניתנה היום, י"ח תשרי
תשע"ט, 27 ספטמבר
2018, והודע בפומבי.
י' כהן, שופט
סגן נשיא